

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceanong Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Tatlumpu't Tatlo

Jeff Pippenger
2026-01-21

Bilang Tatlumpu't Tatlo

Sa panahon ng batas ng Linggo, ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay propetikong nagtatagpo sa mga manggagawa ng ikalabing-isang oras. Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay natatakan na, at sila'y tumatawag sa malaking pulutong upang lumabas mula sa Babilonya at tumindig kasama nila para sa Sabbath ng ikapitong araw. Nagtatapos sa batas ng Linggo ang paghuhukom para sa sambahayan ng Diyos, at ang paghuhukom ay lumilipat naman sa mga Hentil, ang malaking pulutong—ang ibang kawan ng Diyos. Tinutukoy ng kabanata pito ng Apocalipsis ang dalawang pangkat, at sa ikalimang tatak ay itinatanong ng mga martir mula sa Madilim na Panahon, "Hanggang kailan" bago hatulan ng Diyos ang kapapahan dahil sa kanilang pagkamartir? Sila'y sinabihang mamahinga sa kanilang mga libingan hanggang sa mabuo ang ikalawang pangkat ng mga martir ng pag-uusig ng kapapahan, at sila'y binigyan ng mga balabal na puti. Ang malaking pulutong sa kabanata pito ng Apocalipsis ay nakasuot ng mga balabal na puti, sapagkat kinakatawan nila ang ikalawang pangkat ng mga martir ng pag-uusig ng kapapahan sa nalalapit na krisis ng batas ng Linggo. Ang kabanata pito ng Apocalipsis at ang ikalimang tatak ay tumutukoy sa dalawang pangkat na ito, gayundin ang mga iglesia ng Smyrna at Philadelphia. Ang Smyrna ay kumakatawan sa mga martir ng panghuling malawakang pagdanak ng dugo ng kapapahan, at ang Philadelphia naman ay kumakatawan sa isang daan at apatnapu't apat na libo.

Si Pedro ay nasa ikatlong oras sa Caesarea Philippi, at pagkaraan ng “anim na araw,” hindi anim na oras, siya ay nasa bingit ng batas ng Linggo, na siyang ikasiyam na oras.

At pagkaraan ng anim na araw, isinama ni Jesus si Pedro, si Santiago, at si Juan na kaniyang kapatid, at dinala Niya sila sa isang mataas na bundok na bukod. At nagbagong-anyo Siya sa harap nila; at nagingning ang Kaniyang mukha na gaya ng araw, at ang Kaniyang kasuotan ay naging maputi na gaya ng liwanag. At narito, nagpakita sa kanila si Moises at si Elias na nakikipag-usap sa Kaniya. Mateo 17:1-3.

Sa batas ng Linggo, ayon sa propesiya, nagtatagpo ang isang daan at apatnapu't apat na libo at ang malaking pulutong. Si Elias ay kumakatawan sa isang daan at apatnapu't apat na libo na hindi makatitikim ng kamatayan, at si Moises ay kumakatawan sa mga namamatay sa Panginoon. Sila'y nakatayo kasama ni Cristo sa batas ng Linggo—doon pinapahiran ni Cristo ang Kanyang kaharian ng kaluwalhatian, gaya ng itinatag Niya ang Kanyang kaharian ng biyaya sa krus. Kung patuloy ninyong sinusundan ang lohikang aming inilalahad na may kaugnayan sa anim na oras, mula sa ikatlong hanggang sa ikasiyam na oras, kung gayo'y kinakailangan ninyong makita ang isang lubhang natatanging ilustrasyon.

Ang ikatlong oras ng Caesarea Philippi ay ang alpha ng omega ng ikasiyam na oras ng Caesarea Maritima. Itinutukoy ko na, hindi pagkalipas ng anim na oras, kundi pagkalipas ng anim na araw, si Pedro ay nasa Bundok ng Pagbabagong-Anyo, na siya ring naglalarawan ng kasaysayang humahantong sa batas ng Linggo, na siyang ikasiyam na oras. Ang panahong anim na araw ay tumutugma sa panahong anim na oras, ngunit bilang isang fractal lamang ng Caesarea tungo sa Caesarea. Ang napakaespesyal ay na ang penomenong ito, ang pagkakaroon ng isang fractal ng kasaysayan na nakapaloob sa kasaysayan ng panahong anim na oras, ay eksaktong siyang nagaganap kapag isinaalang-alang ang kapanahunan ng Pentecostes. Ang anim na oras mula sa kamatayan ni Cristo hanggang sa Pentecostes ay isang fractal ng panahon ng krus hanggang 34 AD, nang natapos ang banal na sanlinggo at ang ebanghelyo ay napunta sa mga Hentil.

Ngayo'y ang pagmamataas at pagkainggit ang nagsara ng pinto sa liwanag. Kung paniniwalaan ang mga ulat na inihatid ng mga pastol at ng mga pantas, mailalagay ang mga saserdote at mga rabbi sa isang kalagayang lubhang hindi kanais-nais, sapagkat mabubulaanan ang kanilang pag-aangking sila ang mga tagapagpaliwanag ng katotohanan ng Diyos. Ang mga marurunong na tagapagturong ito ay hindi magpapakumbaba upang tumanggap ng pagtuturo mula sa mga itinuturing nilang mga pagano. Hindi maaaring mangyari, anila, na sila'y nilampasan ng Diyos upang makipag-usap sa mga mangmang na pastol o sa mga Hentil na hindi tuli. Nagpasya silang ipamalas ang kanilang paghamak sa mga ulat na nagpapabalisa kay Haring Herodes at sa buong Jerusalem. Hindi man lamang sila pumunta sa Betlehem upang tingnan kung gayon nga ang mga bagay na ito. At inakay nila ang bayan na ituring ang pagkainteres kay Jesus bilang isang panatisikong kasiglahan. Dito nagsimula ang pagtanggap kay Cristo ng mga saserdote at mga rabbi. Mula rito, ang kanilang pagmamataas at katigasan ng ulo ay lumago tungo sa isang matatag na poot sa Tagapagligtas. Samantalang binubuksan ng Diyos ang pinto para sa mga Hentil, ang mga pinunong Hudyo ay isinasara naman ang pinto para sa kanilang sarili. The Desire of Ages, 62.

Sa kalagitnaan ng banal na sanlinggo, ipinako si Cristo sa krus. Pagkaraan ng tatlo't kalahating taon, si Esteban ay binato hanggang sa mamatay, at ipinatawag ni Cornelio si Pedro. Pagkaraan ng tatlo't kalahating taon mula sa krus, ganap nang natapos ang panahon ng probasyon para sa sinaunang Israel. Pagkatapos, tumingala si Esteban sa langit at nakita si Cristo na nakatayo, na siyang sagisag ng pagsasara ng panahon ng probasyon sa Daniel kabanata labindalawa, talata isa. Nagsara ang pintuan para sa sinaunang Israel at nabuksan para sa mga Hentil.

Sa panahong mula sa kamatayan ni Cristo sa ika-siyam na oras hanggang sa kamatayan ni Esteban at sa pagtawag kay Pedro sa ika-siyam na oras, sina Cornelio at Esteban ang dalawang saksi na ang isang libo't dalawang daan at animnapung propetikong araw ay natupad. Ang pagitan mula sa ika-siyam na oras ng kamatayan hanggang sa ika-siyam na oras ng kamatayan ay 1,260 propetikong araw. Ang ika-siyam na oras ng kamatayan hanggang sa ika-siyam na oras ng Pentekostes ay tumutukoy sa isang fraktal ng 1,260 araw, sa loob ng limampu't dalawang araw.

Ang fractal na panahon ng Pentekostes ay nasa pasimula ng mga 1,260 araw na yaon, at sa katapusan ng mga araw na yaon, si Pedro ay propetikong nasa Caesarea sa kapwa ikatlong oras at ikasiyam na oras. Ang dalawang Caesarea ay kumakatawan sa alpha at omega ng isang

propetikong anim-na-oras na yugto. Sa loob ng propetikong anim-na-oras na yugto ng dalawang Caesarea, si Pedro ay naglakbay nang anim na araw at nakarating sa Bundok ng Pagbabagong-Anyo. Ang Bundok ay kumakatawan sa pagseselyo na umaabot sa rurok sa batas ng Linggo, kung saan ang iglesiang matagumpay ay itinataas sa ibabaw ng lahat ng mga bundok. Ang anim na araw na iyon ay kumakatawan sa anim-na-oras na yugto mula sa Caesarea hanggang sa Caesarea, at ang mga araw na iyon ay isang fractal sa loob ng yugtong iyon, gaya rin naman ng panahon ng Pentekostes na isang fractal sa pasimula ng gayunding banal na panahon.

Ang panimulang fractal ay isang katuparan ng mga kapistahan ng tagsibol na nauugnay sa panahon ng Pentekostes. Ang pangwakas na fractal mula sa Caesarea Philippi hanggang sa Bundok ng Pagbabagong-Anyo ay propetikong nakabigkis din sa banal na linggo. Sa Bundok ay nagsalita ang Ama, gaya ng ginawa Niya sa pagbibinyag ni Kristo, at gaya rin ng gagawin Niya bago pa mismo ang krus. Ang Ama ay hayagang nagsalita nang tatlong ulit mula sa pagsisimula ng banal na linggo hanggang sa krus. Minsan sa pagbibinyag, pagkatapos ay sa Bundok ng Pagbabagong-Anyo, at pagkatapos ay nagsalita Siya sa lilim ng dumarating na krus.

Ang krus ang omega ng 1,260 araw na nagsimula sa Kanyang bautismo. Ang bautismo at ang krus ay mga tiyak na palatandaan ng banal na linggo sa Daniel siyam, at sa gayon ay kinikilala ang Bundok ng Pagbabagong-anyo bilang bahagi ng banal na linggo. Kung ang una at ang huli ay katuparan ng mga palatandaan ng hula ng banal na linggo, kung gayon ang gitnang palatandaan ay, sa pangangailangang propetiko, kailangang maging katuparan din.

Ang bautismo ang unang anghel; ang Bundok ng Pagbabagong-anyo ang ikalawa at ang krus ang ikatlo. Sa Bundok, tinukoy ng Diyos sina Moises at Elias bilang mga palatandaan ng iglesiang nalalabi. Ang paglalapat ay pinagbubuklod ng tatluhanang sagisag nina Pedro, Santiago, at Juan. May tatlong pagkakataon na isinama ni Jesus sina Pedro, Santiago, at Juan. Ang una ay ang pagkabuhay na mag-uli ng anak na babae ni Jairo, ang ikalawa ang Pagbabagong-anyo at ang ikatlo ang Getsemani. Sa unang pagkakataon, nasaksihan nina Pedro, Santiago, at Juan ang isang muling nabuhay na labindalawang taong gulang na birhen.

At nang magbalik si Jesus, masayang tinanggap siya ng mga tao, sapagkat silang lahat ay naghihintay sa kaniya. At narito, dumating ang isang lalaking nagngangalang Jairo, na isang pinuno ng sinagoga; at siya'y nagpatirapa sa paanan ni Jesus at ipinamanhik sa kaniya na pumaroon sa kaniyang bahay; sapagkat siya'y may bugtong na anak na babae, humigit-kumulang labindalawang taong gulang, at siya'y naghihingalo. Ngunit sa kaniyang pagparoon, pinagsisiksikan siya ng mga tao. Lucas 8:40-42.

Ang pangalang Jairus ay nangangahulugang "ang tagapagbigay-liwanag" at "maging maningning at maluwalhati." Sa tatlong pagkakataon na sina Peter, James, at John lamang ang bukod-tanging mga kasama ni Cristo, ito ang una, at si Jairus ay kumakatawan sa unang anghel na pinaliliwanagan ang lupa ng kaniyang kaluwalhatian. Ang labindalawang taong gulang na birhen ay kumakatawan sa mga birhen na muling bubuhayin bilang yaong isang daan at apatnapu't apat na libo. Narating ni Cristo ang tahanan ng birheng anak na dalaga, pagkatapos ng Kaniyang pakikiharap sa isang babaeng labindalawang taon nang dinudugo.

At isang babae na may pagdurugo sa loob ng labindalawang taon, na ginugol ang lahat ng kaniyang kabuhayan sa mga manggagamot at hindi napagaling ng sinuman, ay lumapit sa Kaniya mula sa likuran at hinipo ang laylayan ng Kaniyang kasuotan; at pagdaka ay huminto ang kaniyang pagdurugo. Lucas 8:43, 44.

Isang birheng labindalawang taong gulang ay itinutukoy, at sa susunod na talata naman ay itinutukoy ang isang babae na may pagdurugo sa loob ng labindalawang taon. Ang babae ay may pagdurugo sa buong buhay ng birhen. Si Jesus ay malapit nang daraanan ang babaeng may pagdurugo, upang marating ang anak na birhen. Ang babae ay kumakatawan sa unang mensahe ng anghel, gaya ng kinakatawan ng mensahe sa Laodicea. Si Cristo ay malapit nang bumuhay na maguli at ibangon ang birhen tungo sa buhay, at ang maysakit na babae, ang babaeng taga-Laodicea, ay mayroon pang maikling pagkakataon na hipuin ang Pagka-Diyos. Ang isang bata ay kumakatawan sa huling salinlahi, at si Jesus ay dumaraan sa tabi ng isang maysakit na babae, ang Laodicea, upang itindig ang birhen ng mga huling araw. Kapag ang birhen ay binuhay na maguli, ang babae ay alinman sa napagaling na o nalampasan.

Isang katangian ng unang anghel ay ang pagkatakot, at may dalawang uri ng pagkatakot.

Samantalang siya'y nagsasalita pa, dumating ang isa mula sa bahay ng pinuno ng sinagoga, na nagsabi sa kanya, "Patay na ang iyong anak na babae; huwag mo nang abalahin ang Guro." Datapuwa't nang marinig ito ni Jesus, siya'y sumagot sa kanya, na sinasabi, "Huwag kang matakot: manampalataya ka lamang, at siya'y gagaling." Lucas 8:49, 50.

Pagkatapos ay pumapasok sina Pedro, Santiago, at Juan sa silid kung saan ang pagkabuhay na mag-uli, na sinasagisag ng bautismo ni Cristo, ay kumatawan sa pagkakaloob ng kapangyarihan ng unang at ikatlong anghel. Ang Bundok ng Pagbabagong-anyo ang ikalawang pagkakataon na sina Pedro, Santiago, at Juan ay mga saksi. Ang Bundok ng Pagbabagong-anyo ang ikalawang anghel, at nang dinala ni Cristo ang gayon ding mga alagad sa Getsemani, ito'y kumatawan sa ikatlong anghel. Sa ikalawang hakbang, ang Bundok ng Pagbabagong-anyo ay may "pagdodoble," sapagkat ang palatandaan ng Bundok ang nasa gitna ng tatlong ulit na nagsalita ang Ama. Ang una ay sa Kanyang bautismo, na tumutugma sa pagkabuhay na mag-uli ng birheng labindalawang taong gulang; ang ikalawa ay ang Bundok, at ang ikatlo ay bago ang pagpapapako sa krus. Ang tatlong ulit na nagsalita ang Ama at ang tatlong ulit na ang tatlong alagad ay sumama kay Jesus nang sila-sila lamang ay pinagdurugtong ng katotohanang ang ikalawang palatandaan sa alinmang hanay ay ang Bundok ng Pagbabagong-anyo.

At nang siya'y pumasok sa bahay, hindi niya pinahintulutang pumasok ang sinuman, maliban kina Pedro, Santiago, at Juan, at ang ama at ang ina ng dalaga. At silang lahat ay umiyak at tinaghuyan siya; ngunit sinabi niya, Huwag kayong tumangis; hindi siya patay, kundi natutulog. At siya'y pinagtawanan nila nang may paghamak, sapagkat batid nila na siya'y patay. At pinalabas niya silang lahat, at hinawakan niya ang kamay ng dalaga, at tumawag na nagsasabi, Dalaga, bumangon ka. At bumalik ang kanyang espiritu, at pagdaka'y bumangon siya; at iniutos niyang bigyan siya ng pagkain. At nanggilalas ang kanyang mga magulang; ngunit pinagbilinan niya sila na huwag nilang sabihin kaninuman ang nangyari. Lucas 8:51-56.

Nasaksihan nina Pedro, Santiago, at Juan ang unang anghel sa pagkabuhay na mag-uli ng birhen, na noon ay natutulog, gaya ni Lazaro. Nang siya ay nagising, agad siyang bumangon at pinakain. Kapag binuhay na mag-uli sina Elias at Moises sa Pahayag labing-isa, agad silang bumangon, at pagkatapos ay ibinuhos ang Espiritu Santo nang walang sukat, na kumakatawan sa pagkain ng birhen. Ang Bundok ng Pagbabagong-Anyo ay anim na araw pagkatapos ng Cesarea Filippo, maliban sa salaysay ni Lucas ng mga pangyayari.

At nangyari, mga walong araw matapos ang mga pananalitang ito, isinama niya sina Pedro, Juan, at Santiago, at umakyat siya sa isang bundok upang manalangin. At samantalang siya'y nananalangin, nabago ang anyo ng kanyang mukha, at ang kanyang kasuotan ay naging maputing nagniningning. At, narito, may dalawang lalaking nakikipag-usap sa kanya, na sila'y sina Moises at Elias. Lucas 9:28-30.

Sina Mateo at Marcos ay kapwa nagsasabing malinaw na “pagkaraan ng anim na araw,” at si Lucas ay nagsasabing “humigit-kumulang walong araw.” Gumamit ang mga may-akda ng Bibliya ng dalawang paraan ng pagbibilang ng panahon; ang isa'y tinatawag na inklusibo at ang isa nama'y eksklusibo. Sa unang tingin, maaaring magmukhang magkakasalungat ito, ngunit ang katunayang sinabi ni Lucas na “humigit-kumulang” ay nagpapahiwatig na siya'y nagsasalita sa paraang inklusibo, at kapag sinabi naman nina Mateo at Marcos, “pagkaraan ng anim na araw,” ipinakilala nila na binibilang nila ang mga ganap na araw, at hindi ang araw na nagpasimula ng walong-araw na yugto, ni ang araw na nagtapos sa walong-araw na yugto. Ang pagkakaibang ito ay nagbubunga ng dalawang sagisag na bilang para sa iisang panahon; ang isa ay ang bilang na walo at ang isa nama'y ang anim na araw.

Ang pinagtitibay ng dalawang patotoo hinggil sa anim o walong araw na panahon mula sa Cesarea Filipos at sa Bundok ng Pagbabagong-ano ay na, sa panahong tinatatakan ni Cristo ang isandaan at apatnapu't apat na libo, ang bilang na walo ay kumakatawan sa walong kaluluwa sa daong ni Noe, at ang anim ay kumakatawan sa ikaanim na iglesia ng Filadelfia, na nakatakdang maging ang ikawalong iglesia, yaong mula sa pito. Sila'y ginagawang ikawalo sa pagluwalhati nina Moises, Elias, at Cristo. Ang pagluwalhati sa bundok ay may tipo rin sa pagluwalhati sa bundok sa kasaysayan ni Moises.

Nang umakyat si Moises sa bundok, isinama niya ang pitumpung matatanda at si Josue.

Nang magkagayo'y umahon si Moises, at si Aaron, si Nadab, at si Abihu, at pitumpu sa mga matatanda ng Israel. At nakita nila ang Diyos ng Israel; at sa ilalim ng kaniyang mga paa ay waring isang sahig na gawa sa batong safiro, na wari'y ang langit mismo sa kaliwanagan nito. At sa mga mararangal sa mga anak ni Israel ay hindi niya iniunat ang kaniyang kamay; nakita rin nila ang Diyos, at kumain at uminom sila. At sinabi ng Panginoon kay Moises, Umakyat ka sa akin sa bundok, at manatili ka roon; at ibigay ko sa iyo ang mga tapyas na bato, at ang kautusan, at ang mga utos na aking isinulat; upang ituro mo ang mga iyon.

At tumindig si Moises, at ang kaniyang tagapaglingkod na si Josue; at umahon si Moises sa bundok ng Diyos. At sinabi niya sa mga matatanda, Manatili kayo rito para sa amin, hanggang sa kami'y muling magbalik sa inyo; at narito, kasama ninyo si Aarón at si Hur; kung may

sinuman na may anumang usapin, lumapit siya sa kanila.

At si Moises ay umakyat sa bundok, at tinakpan ng ulap ang bundok. At ang kaluwalhatian ng Panginoon ay nanahan sa Bundok Sinai, at tinakpan iyon ng ulap sa loob ng anim na araw; at nang ikapitong araw ay tinawag niya si Moises mula sa gitna ng ulap. At ang anyo ng kaluwalhatian ng Panginoon ay gaya ng apoy na tumutupok sa tuktok ng bundok sa paningin ng mga anak ni Israel. At pumasok si Moises sa gitna ng ulap, at umakyat siya sa bundok; at si Moises ay nasa bundok nang apatnapung araw at apatnapung gabi. Exodo 24:9-18.

Ang unang mensahe ng anghel ay ang muling pagkabuhay ng anak na babae ni Jairo, na kaayon ng pagbibinyag ni Cristo. Pagkaraan ng anim na araw, dumating ang Bundok ng Pagbabagong-Anyo, na siyang ikalawang anghel, na nagbunsod tungo sa krus, na siyang ikatlong anghel. Bilang ikalawang anghel, ang Bundok ay may dobleng saksi, sapagkat ang pagsasalita ng Ama sa Bundok ay nag-uugnay sa ikalawang linya ng tatlo. Ang tatlong ulit na tanging inanyayahan ni Cristo sina Pedro, Santiago, at Juan, at ang tatlong ulit na nagsalita ang Ama, kapwa tumutukoy sa ikalawang pagpapahayag ng tinig ng Ama; at ang ikalawang pagkakataon na isinama ni Jesus sina Pedro, Santiago, at Juan ay sa Bundok ng Pagbabagong-Anyo. Ang ikalawang palatandaan ng Bundok ay may dobleng saksi, ang tinig ng Ama at ang tatlong alagad, sapagkat ang ikalawang mensahe ay laging tumutukoy sa isang “pagdodoble.”

Ang anim-na-oras na yugto sa pagitan ng mga hain sa gabi at sa umaga ay ipinakakatawan ng anim na araw nina Mateo at Marcos mula sa Cesarea Filipi at sa Bundok; at ang mga anim na araw na ito ay ipinakakatawan naman ng anim na araw ni Moises, hanggang sa siya’y tawagin papasok sa alapaap sa ikapitong araw.

Nagsisimula ang linya sa panahon ng paghihintay ng ikalawang anghel, gaya ng pag-utos ni Moises sa pitumpung matatanda na “maghintay” hanggang sa siya’y bumalik. Ang unang anim na araw sa linya ay nakahiwalay, ngunit patuloy na bumubuo ng bahagi ng kabuuang apatnapu’t anim na araw. Ang anim na araw ay isang panahon na tumutungo sa ikatlong pagsubok, na kinakatawan ng apatnapung araw. Ang apatnapu’t anim na araw ay sumasagisag sa templo, ang mga ika-anim na araw ay ang anim na oras mula sa kamatayan ni Cristo hanggang Pentecostes, ang anim na oras mula sa Kaniyang pagpapapako sa krus hanggang sa Kaniyang kamatayan, ang anim na oras ng Cesarea hanggang Cesarea, at ang anim na oras ni Pedro sa silid sa itaas hanggang sa templo. Si Moises ay tumatanggap ng Kautusan ng tipan, at tumatanggap ng mga tagubilin kung paano itatayo ang templo. Bagaman sinasabi ng Bibliya na walang taong nakakita sa Diyos, “nakita ng mga matatanda ang Diyos ng Israel.” Ang pagkaluwalhati ng Diyos sa bundok kasama si Moises at ang mga matatanda ay sumagisag sa pagkaluwalhati sa Bundok ng Pagbabagong-anyo. Kapwa naglalaman ng panahong anim na araw. Ang linya ni Moises ay kinabibilangan ng panahon ng paghihintay ng ikalawang anghel at ng ganap na apatnapu’t anim na araw na kumakatawan sa templo. Ang apatnapung araw na tinanggap niya ang kautusan ay kumakatawan sa paglalagay ng tatak.

Si Pedro ay nasa Cesarea Filipi sa ika-tatlong oras, sa kaniyang paglalakbay patungo sa Cesarea Maritima sa ika-siyam na oras, at pagkaraan ng anim hanggang walong araw ay nasa Bundok siya, habang siya’y nananatili kasama ng pitumpung matatanda ni Moises, nang makakita siya ng isang

pangitain ng maluwalhating Panginoon, gaya ng nakita ni Daniel sa kabanata sampu. Nakita ni Daniel ang Panginoon nang mukhaan, gayon din naman ni Gideon at ng pitumpung matatanda. Ang Bundok ng Pagbabagong-Anyo ay kung saan ang kilusang Laodicea ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay nababago tungo sa kilusang Filadelfia ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Sila ay nagiging ikawalong iglesia na siya ring ikaanim na iglesia; kaya't nakikita natin ang anim na araw at walong araw.

Ang anim na oras mula sa pagpapapako sa krus hanggang sa Kaniyang pagkamatay, ang anim na oras ng Pentekostes, ang anim na oras mula Caesarea hanggang Caesarea, ang anim na araw patungo sa Bundok ng Pagbabagong-ano, at ang anim na araw ni Moises na humantong sa apatnapung araw ay nasa iisang linya. Sa pagitan ng Caesarea Filipi, na tinatawag na Panium, at ng batas sa araw ng Linggo, ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay tinatatakan. Ang pagpapatatak na iyon ay nagdudulot ng pagkakabaha-bahagi.

At ako, si Daniel, mag-isa, ang nakakita sa pangitain; sapagkat ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita ng pangitain; ngunit isang matinding pangininginig ang sumapit sa kanila, anupa't nagsitakas sila upang sila'y magkubli. Daniel 10:7.

Humiwalay si Moises sa mga nakatatanda nang sabihin niya, "Maghintay kayo rito para sa amin, hanggang sa kami'y muling bumalik sa inyo." Humiwalay si Moises sa pitumpu sa panahon ng paghihintay, at ang pitumpung linggo ay kumakatawan sa panahong palugit para sa dating bayang tipan. Nang matapos ang ikapitumpung linggo, yaong banal na linggong sa loob nito'y pinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami, lubos nang humiwalay si Cristo sa dating bayang tipan. Tapos na ang panahon na maaaring mawakasan ng dating bayang tipan ang kanilang pagdurugo, na sa kanila ay ang paniniwalang sila'y naliligtas sa dugo ni Abraham, at ang birheng labindalawang taong gulang ay muling binuhay upang maglingkod. Nang magsimula ang panahon ng paghihintay, tinanggap ni Moises ang kautusan ng tipan, at ang mga tagubilin sa pagtatayo ng templo.

Ang pangyayari sa Bundok nang naroon sina Pedro, Santiago, at Juan, ang pagtatatak sa bayan ng Diyos, at ang kanilang kasunod na pagtaas bilang isang watawat ay kumakatawan sa bayang nasa tipan na iyon bilang ang templo ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Saka idinugtong sa templong iyon ang mga manggagawa sa ikalabing-isang oras.

Ganito ang sabi ng Panginoon, Ingatan ninyo ang kahatulan, at gawin ang katarungan: sapagkat ang Aking kaligtasan ay malapit nang dumating, at ang Aking katuwiran ay mahahayag. Mapalad ang taong gumagawa nito, at ang anak ng tao na kumakapit dito; na iniingatan ang Araw ng Sabat na huwag itong dungisan, at pinipigil ang kaniyang kamay sa paggawa ng anumang kasamaan. Huwag ding sabihin ng anak ng taga-ibang lupa, na sumanib sa Panginoon: Lubos akong inihiwalay ng Panginoon sa Kaniyang bayan: ni huwag sabihin ng bating, Narito, ako'y punongkahoy na tuyo. Sapagkat ganito ang sabi ng Panginoon tungkol sa mga bating na nag-iingat ng Aking mga Araw ng Sabat, at pumipili ng mga bagay na nakalulugod sa Akin, at kumakapit sa Aking tipan; Maging sa kanila ay magbibigay Ako sa Aking bahay at sa loob ng Aking mga kuta ng isang pook at isang pangalan na mainam kaysa sa mga anak na lalaki at sa mga anak na babae: Bibigyan Ko sila ng pangalang walang hanggan, na hindi mapapawi. Gayundin ang mga anak ng taga-ibang lupa, na sumasanib sa

Panginoon, upang paglingkuran Siya, at ibigin ang pangalan ng Panginoon, upang maging Kaniyang mga lingkod, bawat isang nag-iingat ng Araw ng Sabat na huwag itong dungisan, at kumakapit sa Aking tipan; Sila man ay dadalhin Ko sa Aking banal na bundok, at paliligayahin Ko sila sa Aking bahay-dalanginan: ang kanilang mga handog na susunugin at ang kanilang mga hain ay tatanggapin sa Aking dambana; sapagkat ang Aking bahay ay tatawaging bahay-dalanginan para sa lahat ng mga bayan.

Ang Panginoong Diyos na nagtitipon ng mga itinakwil ng Israel ay nagsasabi, Gayon ma'y magtitipon pa ako ng iba sa kaniya, bukod sa mga natipon na sa kaniya. Isaias 56:1-8.

Si Pedro, Santiago, at Juan, gayundin si Moises, ay kumakatawan sa "mga itinakwil ng Israel," na itinakwil ng kanilang mga kapatid na napoot sa kanila.

Ganito ang sabi ng Panginoon: Ang langit ay aking luklukan, at ang lupa ay tungtungan ng aking mga paa: saan naroon ang bahay na inyong itatayo para sa akin? at saan naroon ang dako ng aking kapahingahan?

Sapagkat ang lahat ng mga bagay na yaon ay ginawa ng aking mga kamay, at ang lahat ng mga bagay na yaon ay umiral, wika ng Panginoon: ngunit sa taong ito ako titingin, sa dukha at may bagbag na espiritu, at nanginginig sa aking salita. Ang pumapatay ng baka ay para bang pumatay ng tao; ang naghahandog ng kordero ay para bang nagputol ng leeg ng aso; ang nag-aalay ng handog ay para bang naghain ng dugo ng baboy; ang nagsusunog ng kamangyan ay para bang binasbasan ang isang diyus-diyosan. Oo, pinili nila ang kanilang sariling mga daan, at ang kanilang kaluluwa ay nalulugod sa kanilang mga kasuklamsuklam. Pipiliin ko rin ang kanilang mga pagkalinlang, at dadalhin ko sa kanila ang kanilang mga kinatatakutan; sapagkat nang ako'y tumawag, walang sumagot; nang ako'y nagsalita, hindi nila dininig; kundi gumawa sila ng kasamaan sa harap ng aking mga mata, at pinili ang hindi ko kinalulugdan.

Dinggin ninyo ang salita ng Panginoon, kayong nanginginig sa kaniyang salita; Ang inyong mga kapatid na napopoot sa inyo, na itiniwalag kayo alang-alang sa aking pangalan, ay nagsabi, Luwalhatiin nawa ang Panginoon: ngunit siya'y magpapakita upang ikagalak ninyo, at sila'y mapapahiya. Isaias 66:1-5.

Ang salitang "kagalakan" ay lumilitaw nang maraming ulit at sa iba't ibang paraan sa Kasulatan, gayundin ang salitang "kahihyan." Sa konteksto ng mensahe ni Pedro mula sa aklat ni Joel, ang kahihyan laban sa kagalakan ay isang paralelismo, gaya ng marurunong at mga mangmang, o ng trigo at mga panirang-damo. Sa konteksto ni Joel, ang kahihyan at kagalakan ay kumakatawan sa mga may langis, o taglay ang mensahe ng huling ulan, laban sa mga wala nito. Saka lamang, kapag nakita mo ang detalyeng ito, mauunawaan mo ang mas malalim na kahulugan ng, "Ang inyong mga kapatid na napoot sa inyo, na pinalayas kayo alang-alang sa aking pangalan." Ang mga kapatid na iyon ang tinutukoy sa Spalding and Magan, pahina isa at dalawa, bilang mga "nominal Adventists, gaya ni Judas," na "ipagkakanulo tayo sa mga Katoliko," "sapagkat kinapootan nila tayo dahil sa Sabbath, sapagkat hindi nila iyon mapapabulaanan." Ang inyong mga kapatid na napopoot sa inyo ay pinalalayas kayo dahil sa mensahe ng Sabbath ng lupa, ang "pitong ulit" ni Moises, na hindi mapapabulaanan. Ang punto rito ay na pinalalayas kayo dahil sa isang pagtatalong doktrinal, isang "pagtatalo," gaya ng tawag dito ni Isaias, at ang nasabing pagtatalong

doktrinal ay ang mensahe ng huling ulan.

Tinatawag ni Joel ang mensaheng iyon na “alak na bago,” at kung taglay mo ang mensaheng iyon, taglay mo ang kagalakan. Kung wala ka nito, magigising ka gaya ng mga manginginom na binanggit ni Joel upang matuklasan na ang alak na bago ay nahiwalay sa iyong bibig. Sa puntong iyon ay propetikong “napapahiya” ka. Ang uring may langis ay may kagalakan, at ang uring walang langis ay napapahiya. Ang langis ay siya ring alak na bago, at ito’y nauugnay sa kagalakan. Kaya’t sinabi ni Isaias, “Pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon.” Ang isang uri ay pumipiling makinig, at ang isa naman ay hindi nakikinig sa tunog ng trumpeta. Tiyak na tinutukoy ni Isaias ang uring nakikinig, nang sabihin niya, “kayo na nanginginig sa kaniyang salita.” Tinitipon ng Panginoon yaong mga pinalayas dahil sa mensaheng dumating noong 9/11, at sa batas ng Linggo, tinitipon Niya ang mga bating na binanggit ni Isaias, na inilarawan bilang mga tuyong punongkahoy. Kung kanilang kakapitan ang tipan, hindi na sila mahihiwalay sa banal na bundok ng Diyos.

Ang isang eunuko o isang tuyong punungkahoy ay sumasagisag sa kamatayan. Ang eunuko ay hindi makapagkaanak, at ang tuyong punungkahoy ay walang buhay. Ang pangako ay na kung yaong mga Hentil, o mga manggagawa sa ikalabing-isang oras, ay tatanggap ng tipang kinakatawan ng Sabbath, sila’y magkakaroon ng mga anak na lalaki at babae. Una, tinitipon Niya ang mga itinakwil ng Israel, saka itinataas ang mga itinakwil na iyon bilang isang watawat, at pagkatapos ay tinitipon Niya ang iba Niyang kawan. Ang una at ikalawang pagtitipon ay kumakatawan sa panahong mula 9/11 hanggang sa batas sa Linggo, kung kailan ang Espiritu Santo ay nagwiwisik, at gayundin sa panahong mula sa batas sa Linggo hanggang sa tumindig si Miguel at ibuhos ang huling ulan nang walang takal. Sa kapuwa mga panahong iyon, ang huling ulan ay isang mensahe, na kung taglay mo, ay nagdudulot ng kagalakan, at kung wala ka nito, ay nagdudulot ng kahihyan.

Ang aklat ni Mateo ay nahahati sa tatlong linya, na kumakatawan sa tatlong anghel ng Apocalipsis 14. Naglalaman din ang bawat isa sa tatlong linyang ito ng mga fraktal ng tatlong anghel. Ang ikalawang linya, mula kabanata 11 hanggang kabanata 22, ang sentro, sapagkat ito ang ikalawang anghel, na nasa pagitan ng una at ng ikatlong anghel. Ang aklat ni Mateo ay siya ring sentrong linya, kapag isinaalang-alang natin ang mga kabanata 11 hanggang 22 sa konteksto ng mga kabanata ng tipan ng Genesis at Apocalipsis.

Ang sentro ng labindalawang kabanata ng tipan ay ang kay Mateo, at ang gitnang linya sa tatlong linya ni Mateo ay matatagpuan sa gayon ding labindalawang kabanata. Ang sentro ng mga nasabing labindalawang kabanata ay ang pagseselyo sa isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang sentral na puntong iyon ay kinakatawan ng tatlong talata, na tumutugma sa tatlong gitnang talata ng labindalawang kabanata ng tipan sa Genesis at sa Pahayag.

Si Pedro ang gitnang punto ng gitnang punto ng gitnang punto, at siya ang kumakatawan sa unang at huling Kristiyanong nobya. Iyan ang lagda ng Alpha at Omega. Iniukit din ni Palmoni ang Kaniyang lagda sa pagbabago ng pangalan ni Pedro, nang Kaniyang idinisenyo ang enigma ng pangalang Peter sa Ingles. Nangusap si Jesus kay Pedro sa Hebreo, at ang pag-uusap ay itinala sa

Griyego at pagkatapos ay isinalin sa Ingles. Sa Ingles, pinangalanan ni Palmoni si Pedro sa pamamagitan ng paggamit ng ika-16 na titik ng alpabetong Ingles, na sinundan ng ika-5, na sinusundan ng ika-20, na sinusundan ng ika-5, na sinusundan ng ika-18, at lubos Niyang batid na, bilang Palmoni, nilikha Niya ang pangalang daraan mula sa Hebreo, patungong Griyego, hanggang sa Ingles. Idinisenyo rin Niya na ang pangalang Ingles ay magbibigay-daan sa isang enigma ng pagpaparami sa limang titik na iyon upang umabot sa bilang na isang daan at apatnapu't apat na libo. Si Palmoni, na siya rin ang una at ang huli, ay idinisenyong ang una sa limang iyon at ang huli sa limang titik na Ingles na bumubuo sa pangalang Peter ay ang ika-16 at ika-18 na mga titik, sapagkat ang pangalang Peter ay nakatakdang matagpuan sa Mateo 16:18.

Sa lahat ng iyan hinggil kay Pedro, kailangan pa rin nating talakayin ang “ginintuang proporsiyon.” Ang ginintuang proporsiyon ay kinakatawan ng Mateo 16:18, sapagkat ang proporsiyon ay 1.618. Ang ginintuang proporsiyon ay nauugnay sa mga fraktal ng kalikasan, at kapag tinutukoy ni Palmoni si Pedro sa Mateo 16:18, kinikilala ni Palmoni na ang susing propetikong na inilagay sa balikat ni Eliakim sa Isaias 22:22, at ang mga susing propetikong na ibinigay kay Pedro at sa Iglesia sa naturang talata, ay kinapapalooban ng mga propetikong fraktal.

Ang Caesarea Philippi sa ikatlong oras hanggang sa Caesarea Maritima sa ikasiyam na oras ay kumakatawan sa isang praktal ng ikatlong oras nang ipako si Cristo sa krus hanggang sa ikasiyam na oras nang si Cornelio ay nagsugo upang ipatawag si Pedro. Ang panahon ng Pentecostes, mula sa ikatlong oras ng pagpako sa krus hanggang sa si Pedro ay nasa templo sa Pentecostes sa ikasiyam na oras, ay isang praktal ng 1,260 araw mula sa krus hanggang kay Cornelio. Ang tatlong ulit na nangusap ang Ama ay isang praktal ng tatlong anghel, gayundin ang tatlong ulit na isinama lamang ni Jesus sina Pedro, Santiago at Juan. Ang propetikong impormasyon na nakakodigo sa mga talatang kung saan inilalarawan ni Pedro ang isandaan at apatnapu't apat na libo ay kasinglalom ng alinmang katotohanan kailanman, at gayunman, hindi pa natin naipuwesto si Pedro sa Panium sa Daniel kabanatang labing-isa.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Pedro, apostol ni Jesucristo, sa mga nakikipamayan na nangalat sa Ponto, Galacia, Capadocia, Asya, at Bitinia, mga hinirang ayon sa paunang kaalaman ng Diyos Ama, sa pamamagitan ng pagpapabanal ng Espiritu Santo, tungo sa pagtalima at sa pagwiiwisi ng dugo ni Jesucristo: Paramihin nawa sa inyo ang biyaya at kapayapaan. Purihin ang Diyos at Ama ng ating Panginoong Jesucristo, na ayon sa kaniyang saganang awa ay ipinanganak tayong muli tungo sa isang buhay na pag-asa sa pamamagitan ng pagkabuhay na muli ni Jesucristo mula sa mga patay, tungo sa isang manang hindi nasisira, hindi nadudungisan, at hindi kumukupas, na nakalaan sa langit para sa inyo, kayo na iniingatan sa kapangyarihan ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya tungo sa kaligtasang handang ihayag sa huling panahon.

Sa bagay na ito ay lubos kayong nagagalak, bagaman ngayon, kung kinakailangan, ay napipighati kayo sa loob ng panandaliang panahon dahil sa sari-saring pagsubok; upang ang pagsubok ng inyong pananampalataya—na higit na mahalaga kaysa sa gintong nawawasak, na bagaman sinusubok sa apoy—ay masumpungang humantong sa papuri at karangalan at kaluwalhatian sa pagpapakita ni Jesucristo; Siya na, bagaman hindi ninyo nakita, ay inyong

iniibig; at sa Kaniya, bagaman ngayo'y hindi ninyo Siya nakikita, gayunma'y sumasampalataya kayo, at kayo'y nagagalak na may kagalakang di-maipahayag at puspos ng kaluwalhatian; sapagkat tinatanggap ninyo ang kaganapan ng inyong pananampalataya, ang kaligtasan ng inyong mga kaluluwa.

Tungkol sa kaligtasang ito ay nagsiyasat at masikap na nagsaliksik ang mga propeta, na nagpahayag ng hula tungkol sa biyayang darating sa inyo. Sinisiyasat nila kung alin, o anong uring kapanahunan, ang itinutukoy ng Espiritu ni Cristo na nasa kanila, nang una pa'y nagpatotoo ito tungkol sa mga pagdurusa ni Cristo at sa kaluwalhatiayang susunod. Sa kanila'y ipinahayag na, hindi para sa kanilang sarili, kundi para sa atin, nila ipinaglingkod ang mga bagay na ito, na ngayo'y ipinahayag sa inyo ng mga nangaral sa inyo ng ebanghelyo sa pamamagitan ng Espiritu Santo na isinugo mula sa langit; na ang mga bagay na ito'y hinahangad ng mga anghel na siyasatin.

Kaya nga, bigkisin ninyo ang mga baywang ng inyong pag-iisip, maging mahinahon, at umasa hanggang sa wakas sa biyayang dadalhin sa inyo sa pagpapahayag ni Jesucristo; bilang mga masunuring anak, huwag ninyong iayon ang inyong sarili sa mga dating pagnanasa sa panahon ng inyong kamangmangan; kundi, yamang banal ang tumawag sa inyo, kayo man ay maging banal sa lahat ng uri ng pamumuhay; sapagkat nasusulat, Kayo'y magpakabanal; sapagkat ako'y banal.

At kung tinatawag ninyo ang Ama, na humahatol ayon sa gawa ng bawat isa, na walang itinatangi, gugulin ninyo ang panahon ng inyong paninirahan dito bilang mga taga-dayo na may takot: yamang nalalaman ninyo na hindi kayo tinubos ng mga bagay na nasisira, gaya ng pilak at ginto, mula sa inyong walang-kabuluhang pamumuhay na minana ninyo sa inyong mga ninuno; kundi sa pamamagitan ng mahalagang dugo ni Cristo, na gaya ng korderong walang kapintasan at walang dungis: na tunay na itinalaga bago pa ang pagkakatatag ng sanlibutan, ngunit nahayag sa mga huling panahong ito alang-alang sa inyo, na sa pamamagitan niya ay sumasampalataya kayo sa Diyos na bumuhay sa kanya mula sa mga patay at nagbigay sa kanya ng kaluwalhatian; upang ang inyong pananampalataya at pag-asa ay nasa Diyos. Yamang dinalisay ninyo ang inyong mga kaluluwa sa pagsunod sa katotohanan sa pamamagitan ng Espiritu tungo sa walang pagpapaimbabaw na pag-ibig sa mga kapatid, kayo'y mag-ibigan sa isa't isa nang maalab mula sa dalisay na puso: yamang ipinanganak na muli, hindi sa binhing nasisira, kundi sa hindi nasisira, sa pamamagitan ng salita ng Diyos, na buhay at nananatili magpakailanman. Sapagkat ang lahat ng laman ay gaya ng damo, at ang lahat ng kaluwalhatian ng tao ay gaya ng bulaklak ng damo. Natutuyo ang damo, at nalalagas ang bulaklak nito: ngunit ang salita ng Panginoon ay nananatili magpakailanman. At ito ang salitang ipinangaral sa inyo sa pamamagitan ng ebanghelyo. 1 Pedro 1:1-25.